

บทที่ 6

การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเทคนิคและผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาแบบพหุกรณี มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหาต่อการเรียน ระหว่าง ครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนว ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์เปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย โดยแยกตามขั้นตอนการสัมภาษณ์ 5 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นตอนเตรียมการสัมภาษณ์ ขั้นตอนเริ่มต้นการสัมภาษณ์ ขั้นตอนดำเนินการสัมภาษณ์ ขั้นตอนยุติการสัมภาษณ์ และขั้นตอนบันทึกผลการสัมภาษณ์ ที่กรณีศึกษาทั้ง ครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนวได้นำเทคนิคการสัมภาษณ์ไปใช้ในการสัมภาษณ์เพื่อให้การปรึกษา ตามหลักของ Gordon, R. L.(1984) ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูด และไม่ใช้ภาษาพูด โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 เทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของครูแนะแนว
- ตอนที่ 2 เทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของครูที่ไม่ใช่แนะแนว
- ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา
- ตอนที่ 4 เทคนิคการสัมภาษณ์สำหรับนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เป็นปัญหา

ตอนที่ 1 เทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของครูแนะแนว

1.1 เทคนิคการสัมภาษณ์ของครูแนะแนว

ขั้นเตรียมการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวจะเตรียมการสัมภาษณ์นักเรียนโดยการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนก่อนการสัมภาษณ์ โดยศึกษาจากการเอกสารที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน และพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียน และสำรวจพร้อมทั้งตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนจากครูที่ปรึกษาและครูผู้สอนอีกครั้ง และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่ครูแนะแนวนำมาใช้ในขั้นนี้ได้แก่

1. เทคนิคการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม

ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวเริ่มต้นการสัมภาษณ์ โดยการจัดหาที่นั่งหรือให้นักเรียนหาที่นั่งที่เหมาะสมสำหรับการนั่งสัมภาษณ์ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในเรื่องเพศของนักเรียนและครู และทักทายสอบถามเกี่ยวกับข่าวคราว หรือเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือเหตุการณ์ใกล้ตัวก่อน และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่กรณศึกษานำมาใช้ในขั้นนี้ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม
4. การแนะนำคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ

และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูดได้แก่ เทคนิค proxemics

ขั้นดำเนินการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาดำเนินการสัมภาษณ์โดยการสัมภาษณ์และให้การปรึกษานักเรียนไปพร้อมๆ กัน พร้อมทั้งวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาและวิธีการแก้ไขให้กับนักเรียนไปด้วย โดยพยายามนำทางนักเรียนไปสู่วิธีการแก้ปัญหา และชี้ให้นักเรียนค้นหาสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง ซึ่งเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่กรณศึกษานำมาใช้ในขั้นนี้ ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม
4. การกำหนดลักษณะของคำตอบ
5. การแนะนำคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ

และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูดได้แก่

1. เทคนิค proxemics
2. เทคนิค chronemics
3. เทคนิค kinesics
4. เทคนิค paralinguistics

ขั้นยุติการสัมภาษณ์

การยุติการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนว จะใช้วิธีการถามตอบเพื่อสรุปคำตอบ และให้นักเรียนสรุปแนวทางแก้ไขที่ได้จากการรับการปรึกษาไปแล้ว และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่กรณีศึกษานำมาใช้ในขั้นนี้ ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การกำหนดลักษณะของคำตอบ

ขั้นบันทึกผลการสัมภาษณ์

การบันทึกผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวในครั้งนี้ เป็นการบันทึกผลเมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ โดยบันทึกลักษณะพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ทั้งก่อนและหลังการสัมภาษณ์เพื่อให้การปรึกษา รวมทั้งแนวทางในการแก้ไขปัญหาของนักเรียน และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่กรณีศึกษานำมาใช้ในขั้นนี้ คือ การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม

1.2 ผลการสัมภาษณ์ของครูแนะแนว

ผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ผลที่เกิดขึ้นกับตัวครูแนะแนว ปรากฏว่า ครูแนะแนวได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในตัวนักเรียน และช่วยพัฒนาการคิดให้นักเรียนเข้าใจตนเอง เข้าใจปัญหาของตนเอง และทำให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีสติมากขึ้น

ผลที่เกิดขึ้นกับตัวนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนเปลี่ยนแปลงทั้งด้านพฤติกรรมที่สังเกตได้ ด้านจิตใจ ทัศนคติ และมุมมองเป็นไปในทางบวก

ตอนที่ 2 เทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของครูที่ไม่ใช่แนะแนว

2.1 เทคนิคการสัมภาษณ์ของครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว

ขั้นเตรียมการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวจะเตรียมการสัมภาษณ์นักเรียนโดยศึกษาจากการแนะนำข้อมูลของครูแนะแนว และนัดเวลาในการสัมภาษณ์นักเรียน และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่ครูแนะแนวนำมาใช้ในขั้นนี้ได้แก่

1. เทคนิคการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม

ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวเริ่มต้นการสัมภาษณ์ โดยการจัดหาที่นั่งหรือให้นักเรียนหาที่นั่งที่เหมาะสมสำหรับการนั่งสัมภาษณ์ และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่กรณีศึกษานำมาใช้ในขั้นนี้ได้แก่ การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม

ขั้นดำเนินการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาดำเนินการสัมภาษณ์โดยการสัมภาษณ์และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่กรณีศึกษานำมาใช้ในขั้นนี้ ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม
4. การกำหนดลักษณะของคำตอบ

และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูดได้แก่

1. เทคนิค proxemics
2. เทคนิค chronemics
3. เทคนิค kinesics
4. เทคนิค paralinguistics

ขั้นยุติการสัมภาษณ์

ไม่พบการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์

ชั้นบันทึกผลการสัมภาษณ์

ไม่พบการบันทึกผลการสัมภาษณ์

2.2 ผลการสัมภาษณ์ของครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว

ผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ผลที่เกิดขึ้นกับตัวครูแนะแนว ปรากฏว่า ครูแนะแนวได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวนักเรียน และช่วยนักเรียนพัฒนาความคิดของตนเอง เข้าใจปัญหาของตนเอง และทำให้สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้

ผลที่เกิดขึ้นกับตัวนักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนเปลี่ยนแปลงทั้งด้านพฤติกรรมที่สังเกตได้ ด้านจิตใจ ทัศนคติ และมุมมองเป็นไปในทางบวก

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา

3.1 เปรียบเทียบเทคนิคการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา

จากการเปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนว ตามขั้นตอนการสัมภาษณ์ มีรายละเอียดดังนี้

ขั้นเตรียมการสัมภาษณ์

ครูแนะแนวจะเตรียมการสัมภาษณ์มากกว่าครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูด ได้แก่ การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถามและ การจำกัดขอบเขตของคำถาม ในขณะที่ครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนวใช้เพียงเทคนิค 2 อันดับแรกเท่านั้น

ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวจะเริ่มต้นการสัมภาษณ์ โดยการสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องรอบตัวก่อนและใช้เวลาในการเริ่มต้นการสัมภาษณ์น้อยกว่าครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว และการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ของครูที่เป็นครูแนะแนว จะใช้เทคนิคที่เป็นภาษาพูด ได้แก่ การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม การจำกัดขอบเขตของคำถาม และการแนะนำคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ แต่กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครู

แนะแนวจะใช้เพียงเทคนิคการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถามเท่านั้น และการใช้เทคนิคที่ไม่ใช่ภาษาพูดพบว่ากรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวใช้เทคนิค proxemics แต่ครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนวไม่มีการใช้เลย

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

การใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ของครูที่เป็นครูแนะแนว ปรากฏว่าใช้เทคนิคที่เป็นภาษาพูดครบทั้ง 5 เทคนิค และเทคนิคที่ไม่ใช่ภาษาพูดก็ครบทั้ง 4 เทคนิคเช่นกัน และกรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวนั้น จะใช้เทคนิคที่เป็นภาษาพูด 4 เทคนิค ซึ่งขาดเพียงเทคนิคการแนะนำคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ และมีการใช้เทคนิคที่ไม่ใช่ภาษาพูดครบถ้วนเช่นกัน

ขั้นตอนการสัมภาษณ์

การยุติการสัมภาษณ์ของครูแนะแนว จะใช้วิธีการให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์ และวิธีการแก้ไขปัญหา และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดได้แก่ การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม และการกำหนดลักษณะของคำตอบ แต่ไม่พบการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ของครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว

ขั้นบันทึกผลการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวมีการบันทึกผลการสัมภาษณ์ และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดประกอบการบันทึกผลคือ การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม แต่กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวไม่ได้บันทึกผลการสัมภาษณ์

3.2 ผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา

ผลการสัมภาษณ์ของทั้งครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนว ได้ผลดังนี้ คือ

ด้านครู : ครูแนะแนวรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนได้ละเอียด ลึกซึ้ง และพัฒนาการคิดของนักเรียนให้คิดอย่างมีระบบเพื่อช่วยนักเรียน แก้ไขปัญหาได้ตรงจุดมากกว่าครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว

ด้านนักเรียน : นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางพฤติกรรม จิตใจ ทักษะคติ และมุมมองไปในทางบวก

ตอนที่ 4 เทคนิคการสัมภาษณ์สำหรับนักเรียนที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนที่เป็นปัญหา

การนำเทคนิคการสัมภาษณ์ไปใช้ในการสัมภาษณ์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนที่เป็นปัญหานั้น สามารถปฏิบัติดังนี้

ขั้นเตรียมการสัมภาษณ์

ครูจะต้องเตรียมการสัมภาษณ์นักเรียนโดยการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนก่อนการสัมภาษณ์ โดยศึกษาจากการเอกสารที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นเอกสารเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานและพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียน และสำรวจพร้อมทั้งตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนจากครูที่ปรึกษาและครูผู้สอนอีกครั้ง และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ควรนำมาใช้ ได้แก่

1. เทคนิคการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม

ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์

การเริ่มต้นการสัมภาษณ์ ครูควรจัดหาที่นั่งหรือให้นักเรียนหาที่นั่งที่เหมาะสมสำหรับการนั่งสัมภาษณ์ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในเรื่องเพศของนักเรียนและครู และทักทายสอบถามเกี่ยวกับข่าวคราว หรือเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือเหตุการณ์ใกล้ตัวก่อน และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ควรนำมาใช้ ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม
4. การแนะนำคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ

รวมทั้งใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูดได้แก่ เทคนิค proxemics ร่วมด้วย

ขั้นดำเนินการสัมภาษณ์

ครูควรจะดำเนินการสัมภาษณ์โดยการสัมภาษณ์และให้การปรึกษานักเรียนไปพร้อมๆ กัน พร้อมทั้งวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาและวิธีการแก้ไขให้กับนักเรียนไปด้วย โดยพยายามแนะแนวทางให้นักเรียนไปสู่วิธีการแก้ปัญหา และให้นักเรียนค้นหาสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง ซึ่งเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ควรนำมาใช้ ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม
3. การจำกัดขอบเขตของคำถาม
4. การกำหนดลักษณะของคำตอบ
5. การแนะคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ

และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูด ได้แก่

1. เทคนิค proxemics
2. เทคนิค chronemics
3. เทคนิค kinesics
4. เทคนิค paralinguistics

ชั้นปฏิบัติการสัมภาษณ์

การปฏิบัติการสัมภาษณ์จะต้องใช้วิธีการถามตอบเพื่อสรุปคำตอบ และให้นักเรียนสรุปแนวทางแก้ไขที่ได้จากการรับการปรึกษาไปแล้ว และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่ควรนำมาใช้ในขั้นนี้ ได้แก่

1. การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม
2. การกำหนดลักษณะของคำตอบ

ชั้นบันทึกผลการสัมภาษณ์

ครูต้องบันทึกผลการสัมภาษณ์เมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ โดยบันทึกลักษณะพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ทั้งก่อนและหลังการสัมภาษณ์เพื่อให้การปรึกษา รวมทั้งแนวทางในการแก้ไขปัญหาของนักเรียน และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดที่ควรนำมาใช้ในขั้นนี้ คือการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลในครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผลโดยแบ่งตามการสรุปผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 การใช้เทคนิคการสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ผลของการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 การใช้เทคนิคการสัมภาษณ์

การศึกษาการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนวในครั้งนี้ พบว่า ในขั้นการเตรียมการสัมภาษณ์ มีเทคนิคที่ครูแนะแนวและครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนวนำมาใช้เหมือนหรือสอดคล้องกันในปัญหาของนักเรียนเกือบทุกปัญหา ได้แก่ เทคนิคการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถามด้านการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องของการคำนึงถึงเงื่อนไขของเวลา การมีเกณฑ์หรือมาตรฐานในการตัดสินนักเรียน การมีข้อเท็จจริงที่จำเป็นต้องมี และข้อมูลเฉพาะของนักเรียน รวมทั้งเทคนิคการเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถามนั้น อาจเป็นเพราะในขั้นการเตรียมการสัมภาษณ์เป็นขั้นตอนที่ผู้สัมภาษณ์ทั้งครูแนะแนวและครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนวจะต้องให้เวลาในการเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับการเลือกคำถาม การเลือกใช้คำพูดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียน ประกอบกับความคาดหวังที่เกิดขึ้นจากตัวผู้วิจัยในการที่ต้องการให้มีการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าว ซึ่งโดยปกติแล้วกรณีศึกษาทั้งสองไม่ได้สัมภาษณ์นักเรียนอย่างเป็นทางการบ่อยนัก แต่จะเป็นการพูดคุยในลักษณะธรรมดามากกว่า จึงทำให้เกิดความกังวล ดังนั้นจึงต้องเตรียมตัวสัมภาษณ์มากกว่าปกติ ในเรื่องของการคำนึงถึงเงื่อนไขของเวลาก็เช่นเดียวกัน กรณีศึกษามีเวลาในการนัดนักเรียนเข้ารับการสัมภาษณ์เพื่อการให้การปรึกษาในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น เนื่องจากในขณะนั้นเป็นช่วงเวลาปลายภาคเรียนที่กรณีศึกษามีเวลาไม่มากนักที่จะสามารถเรียกนักเรียนมาเข้ารับการปรึกษาได้ เพราะเป็นช่วงเวลาใกล้สอบ ซึ่งอาจต้องรบกวนเวลาการเตรียมตัวสอบของนักเรียนได้ กรณีศึกษาจึงไปทิ้งระยะเวลานานนักหลังจากที่พบนักเรียนที่มีปัญหา

สำหรับเทคนิคที่กรณีศึกษาใช้ไม่เหมือนกัน โดยกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวนำเทคนิคการสัมภาษณ์ด้านการคำนึงถึงสภาพแวดล้อม สภาพทางสังคม และเทคนิคการจำกัดขอบเขตของคำถาม มาใช้มากกว่ากรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนว อาจเป็นเพราะกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวเป็นผู้ที่มีประสบการณ์การสัมภาษณ์มากกว่า อีกทั้งยังเป็นผู้ที่มีข้อมูลของนักเรียนในส่วนตัวหลายๆ ด้าน เช่น ลักษณะครอบครัว สภาพทางสังคม สภาพแวดล้อมของนักเรียนได้ดี

และจากการสอนในรายวิชาแนะแนวประกอบกับความสามารถทางด้านจิตวิทยา ซึ่งนอกจากจะสามารถสังเกตได้จากการบันทึกของนักเรียนแล้ว ครูแนะแนวยังเป็นผู้ที่เคยผ่านการสัมภาษณ์นักเรียนมาแล้วหลายคน ดังนั้นการเตรียมเทคนิคการสัมภาษณ์ในด้านดังกล่าวจึงมีมากกว่าครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์สำหรับขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์ พบว่า การใช้เทคนิคของกรณีศึกษาที่เหมือนหรือสอดคล้องกัน ได้แก่เทคนิคการเตรียมบริบทสำหรับการถามคำถาม ด้านการกระตุ้นผู้ถูกสัมภาษณ์ เกี่ยวกับการกระตุ้นความสนใจ และการยอมรับในตัวผู้ถูกสัมภาษณ์ ซึ่งจากผลดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์เป็นขั้นตอนที่ผู้สัมภาษณ์ทั้งสองได้พบและพูดคุยกับนักเรียนในช่วงแรกของการสัมภาษณ์ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว นักเรียนกำลังมีความกังวลและตื่นเต้นกับการที่ถูกเรียกให้มาเข้ารับการสัมภาษณ์ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนไม่กล้าที่จะพูดหรือได้ตอบอะไรมากนัก เนื่องจากความกลัวและกังวลในหลายๆ อย่าง ดังนั้นจึงต้องเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่กรณีศึกษาทั้งสองคนต้องกระตุ้นให้นักเรียนพูดและได้ตอบกับกรณีศึกษา ประกอบกับกรณีศึกษาเองก็จะต้องให้การยอมรับในตัวผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วย เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกว่าได้รับการยอมรับและเป็นมิตรตั้งแต่ช่วงแรกของการพบกัน จึงจะทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์กล้าที่จะเล่าหรือเปิดเผยข้อมูลต่างๆ ได้อย่างสนิทใจมากขึ้น

แต่เทคนิคที่กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวใช้มากกว่ากรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวในขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์ ได้แก่เทคนิคการเตรียมบริบทสำหรับการถามคำถาม ด้านการสื่อสารด้วยคำถาม เกี่ยวกับการกระตุ้นความจำ การลดความสับสนในการลำดับเหตุการณ์ รวมทั้งเทคนิคการเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม การจำกัดขอบเขตของคำถาม และการแนะโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ ทั้งนี้อาจเกิดจากประสบการณ์ของกรณีศึกษาที่แตกต่างกันจึงสามารถควบคุมสถานการณ์ในการสัมภาษณ์ได้มากกว่า นอกจากนี้กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวเกือบทุกคนที่สัมภาษณ์เพื่อให้การปรึกษาแก่นักเรียน ไม่เคยมีประสบการณ์ในการให้การปรึกษากับนักเรียนในรูปแบบการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการอย่างนี้มาก่อน ดังนั้นจึงไม่มีความรู้ในเรื่องเทคนิคการสัมภาษณ์ต่างๆ เหล่านี้ ซึ่งแตกต่างจากครูแนะแนวที่เรียนมาทางการให้การปรึกษาและการแนะแนวโดยตรง จึงทำให้สามารถนำเทคนิคมาใช้ได้คล่องกว่า ประกอบกับในช่วงเริ่มต้นการสัมภาษณ์เป็นช่วงที่กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวยังรู้สึกตื่นเต้น หรือรู้สึกกังวลว่าจะทำได้ไม่ดี ยิ่งทำให้ไม่สามารถใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ได้มากพอ

นอกจากนี้เทคนิคที่ไม่ใช่ภาษาพูดที่กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวนำมาใช้มากกว่า กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวในครั้งนี้ คือ เทคนิค proxemics คือการใช้ประโยชน์ของช่องว่าง หรือระยะห่างระหว่างบุคคลในการสื่อความหมาย ทั้งนี้เทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่กรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวจะสามารถใช้ได้ดี เนื่องจากเป็นความรู้ทางด้านจิตวิทยาาระหว่างบุคคล แต่กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวอาจไม่คาดคิดว่าการเว้นระยะห่างระหว่างบุคคลในการสัมภาษณ์ นักเรียนจะส่งผลต่อนักเรียนหรือผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

ขั้นตอนการสัมภาษณ์ พบว่าเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ทั้งกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนว และไม่ใช่ครูแนะแนวที่ส่วนใหญ่ใช้เหมือนกันหรือสอดคล้องกัน ได้แก่ เทคนิคการกำหนดลักษณะของคำที่ใช้ การมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้ถูกสัมภาษณ์ที่จำเป็นต้องมีและการมีข้อมูลที่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้ถูกสัมภาษณ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกำหนดลักษณะของคำที่ใช้ในการสัมภาษณ์ เป็นการเตรียมการสัมภาษณ์เบื้องต้นที่ผู้สัมภาษณ์ทุกคนต้องเตรียมตัว และการมีข้อเท็จจริงที่จำเป็นต้องมีและข้อมูลที่เป็นลักษณะเฉพาะนั้น ก็เป็นการเตรียมตัวก่อนการสัมภาษณ์ที่อย่างน้อยผู้สัมภาษณ์จะต้องทราบว่าตนเองกำลังจะสัมภาษณ์ใคร และผู้ถูกสัมภาษณ์มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้านใด ประกอบกับก่อนการที่กรณีศึกษาจะสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหานี้ กรณีศึกษาจะทราบอยู่ก่อนแล้วว่านักเรียนเป็นใคร มีปัญหาด้านใด และต้องการการช่วยเหลือในเรื่องใด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538 ; บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2531; Babbie, E.R., 1986 ; ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ, 2527; สุวรรณ สุวรรณเวช, 2525 และ สมานชาติยานนท์, 2546) และจากการส่งต่อนักเรียนมาจากบุคคลอื่น ซึ่งการส่งต่อมาจากบุคคลอื่นนั้น ก็เป็นการส่งต่อที่ผู้ส่งต่อจะต้องให้ข้อมูลเบื้องต้นแก่กรณีศึกษาทุกครั้ง ซึ่งผู้ส่งต่อส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียน เป็นผู้รู้จักนักเรียนพอสมควร ดังนั้น กรณีศึกษาจึงมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้ถูกสัมภาษณ์หรือนักเรียนพอสมควร รวมทั้งมีการกำหนดลักษณะของคำที่ใช้ก่อนการถามคำถามอยู่ในใจด้วยเช่นกัน

สำหรับเทคนิคที่ส่วนใหญ่ไม่พบว่ามีการใช้ในกรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนว แต่พบในกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวนั้น ผู้วิจัยอภิปรายว่า เนื่องจากกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในเรื่องของการให้การปรึกษาเป็นอย่างดี สังกัดจากสาขาวิชาที่กรณีศึกษาได้ศึกษาในระดับอุดมศึกษา ประกอบกับกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวเป็นผู้ที่คลุกคลีกับการใช้เทคนิคต่างๆ ในการสัมภาษณ์ และเป็นผู้ที่ต้องใช้การสัมภาษณ์นักเรียนเพื่อการดูแลช่วยเหลือหรือให้การปรึกษาอยู่แล้วเป็นประจำ จึงมีความเคยชิน และชำนาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี ในทำนองเดียวกัน กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวต่างเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งไม่ได้เรียนใน

สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง สังเกตจากวิชาที่อาจารย์สอน และมีการใช้การสัมภาษณ์นักเรียนน้อยมาก ดังนั้นจึงใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ได้ไม่เต็มที่และตีความยาก ซึ่งบ่อยครั้งที่กรณีศึกษาเกิดความขัดแย้งหรือข้อขัดแย้งในการใช้เทคนิคต่างๆ เพราะความพะวงในการใช้เทคนิคหรือการสัมภาษณ์กลัวว่าจะทำให้ผลการสัมภาษณ์ออกมาไม่ดี ประกอบกับความกลัวว่านักเรียนจะเกิดความสงสัยว่าเพราะเหตุใดอาจารย์ที่ปรึกษาจึงเรียกมาพบ ซึ่งโดยปกติแล้วอาจารย์ที่ปรึกษาจะให้การปรึกษากับนักเรียนในห้องโฮมรูม (homeroom) มากกว่าการเรียกมาคุยเป็นรายบุคคลเช่นนี้ จึงทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเป็นกรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวมีความเกร็ง และประหม่า จึงทำให้มีการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ได้ด้อยกว่ากรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวค่อนข้างชัดเจน

และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ส่วนใหญ่ไม่พบในทั้งกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนว ได้แก่ เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูดด้านการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม ด้านการสื่อสารด้วยคำถาม ได้แก่ การคำนึงถึงสภาพทางสังคม และการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการกระตุ้นผู้ถูกสัมภาษณ์ ได้แก่ การค้นหาสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่รู้ตัวว่าตนเองมี ผู้วิจัยอธิบายว่า การคำนึงถึงสภาพทางสังคมอาจจะเป็นเรื่องของความเคยชินที่กรณีศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่เห็นอยู่และปฏิบัติกันอยู่เป็นประจำ ซึ่งไม่ได้มองเห็นความแตกต่างระหว่างสภาพทางสังคม ทั้งนี้เนื่องจากสนามวิจัยแต่ละแห่งจะมีนักเรียนที่อยู่ในพื้นที่หรือบริเวณที่ใกล้เคียงกันมาเรียน สภาพทางสังคมจึงมีความคล้ายคลึงกัน กรณีศึกษาทั้งสองกลุ่มจึงไม่พบว่าสภาพทางสังคมของนักเรียนแตกต่างกัน

และการขาดเทคนิคการสัมภาษณ์ด้านการค้นหาสิ่งที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่รู้ตัวว่าตนเองมี อาจเกิดจากการค้นหาลักษณะเฉพาะของตัวนักเรียนอาจจะต้องใช้เวลาอยู่กับนักเรียนให้นานกว่าแค่การสัมภาษณ์ ซึ่งการสัมภาษณ์นักเรียนเพื่อช่วยเหลือนักเรียนในครั้งนี้เป็นการคัดเลือกนักเรียนจากอุบัติเหตุกรณี กล่าวคือ นักเรียนเป็นผู้เข้ามาหากรณศึกษาหรือมีการส่งต่อนักเรียนมาให้กรณศึกษา ซึ่งการได้รับนักเรียนเข้ารับการให้การปรึกษาเช่นนี้ ทำให้กรณศึกษาไม่มีโอกาสได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวนักเรียน จึงทำให้การค้นหาสิ่งที่นักเรียนไม่รู้ตัวว่าตนเองมีเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก เพราะความจำกัดเกี่ยวกับเวลาและการคัดเลือกนักเรียนเป็นสำคัญ

การใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ในชั้นปฏิบัติการสัมภาษณ์เป็นขั้นตอนที่กรณศึกษาทั้งสองจะต้องปฏิบัติการสัมภาษณ์ โดยการสรุปสิ่งที่ได้สัมภาษณ์เพื่อการให้การปรึกษากับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและสามารถนำไปแก้ไขปัญหของตนเองได้ ซึ่งในขั้นนี้เทคนิคที่กรณศึกษาทั้งสองใช้เหมือนหรือสอดคล้องกันคือเทคนิคการกำหนดลักษณะของคำตอบของผู้ถูกสัมภาษณ์ ทั้งนี้

อาจเกิดจากการที่สัมภาษณ์ใกล้จะสิ้นสุด ดังนั้นกรณีศึกษาจึงต้องให้นักเรียนสรุปลักษณะของคำตอบหรือสิ่งที่ได้เป็นข้อค้นพบที่ได้จากการสัมภาษณ์

การใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่ในชั้นบันทึกผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาในชั้นนี้ พบว่าไม่มีการใช้เทคนิคใดที่เหมือนหรือสอดคล้องกัน แต่พบว่ามีการใช้เทคนิคแตกต่างกัน ได้แก่ เทคนิคการเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม ในด้านการคำนึงถึงสภาพทางสังคม สภาพแวดล้อมของผู้ถูกสัมภาษณ์ การมีเกณฑ์หรือมาตรฐานในการตัดสินใจอย่างละเอียดรอบคอบ และการมีข้อมูลที่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้ถูกสัมภาษณ์ ผู้วิจัยอธิบายว่า จากการสังเกตและสัมภาษณ์กรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวหลังการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษาไม่ได้มีการบันทึกผลการสัมภาษณ์หรือสรุปผลการสัมภาษณ์เลย ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่กรณีศึกษาไม่ทราบว่าต้องบันทึกผลการสัมภาษณ์เพื่ออะไร และเพื่อใคร เพราะการสัมภาษณ์ในครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์เพื่อแสดงเทคนิคที่กรณีศึกษามี แต่ไม่ใช่การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนเพื่อทำการวิเคราะห์ในระยะยาวเหมือนเช่นกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ดังนั้นจึงไม่ได้ใช้เทคนิคดังกล่าว รวมทั้งการใช้เกณฑ์การตัดสินใจเช่นเดียวกัน กรณีศึกษาอาจเข้าใจว่าการสัมภาษณ์จะสิ้นสุดลงเมื่อมีการยุติการสัมภาษณ์ไปแล้ว จึงไม่มีการตัดสินใจพฤติกรรมของนักเรียนออกมาในลักษณะของการบันทึกผลการสัมภาษณ์เหมือนกับกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนว

ตอนที่ 2 ผลของการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์

ผลการสัมภาษณ์ที่เกิดขึ้นกับครูเป็นผลที่เกิดจากการที่ครูได้พูดคุย ชักถามนักเรียน และมีการแลกเปลี่ยนทัศนคติและมุมมองให้กันและกันจึงทำให้ครูมีข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน สามารถเข้าถึงนักเรียนได้มากขึ้น ซึ่งการสัมภาษณ์ของครูก็จะช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในปัญหาอย่างเป็นระบบ เมื่อครูช่วยในการลำดับเหตุการณ์และค้นหาสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงได้ และนอกจากนี้ ครูได้ข้อมูลของนักเรียนมากขึ้น เนื่องจากการสอบถามหรือการสัมภาษณ์เป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลวิธีการหนึ่งที่มีข้อดีหลายประการซึ่งมีความยืดหยุ่นสูง นอกจากนี้ ถ้าผู้สัมภาษณ์มีความชำนาญในการสัมภาษณ์ก็จะยิ่งทำให้ข้อมูลที่ได้มีความลึกซึ้ง และเป็นประโยชน์ต่อครูและนักเรียนด้วย นอกจากนี้ครูจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมแล้วนักเรียนยังเกิดการพัฒนาคิดให้มีระบบและจัดการกับปัญหาได้อย่างถูกต้องด้วย

ผลการสัมภาษณ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนภายหลังการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา ปรากฏผลว่านักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ และการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ ทศนคติ และมุมมองไปในทางบวก ทั้งนี้เกิดขึ้นจากการที่นักเรียนได้รับการให้การปรึกษาจากกรณีศึกษาแล้วทำให้นักเรียนสามารถที่จะมองแนวทางแก้ไขปัญหาของตนเองได้ สามารถที่จะจัดการกับปัญหาของนักเรียนได้ดีกว่าก่อนที่นักเรียนจะเข้ารับการปรึกษา และนอกจากนี้การที่นักเรียนเข้ารับการปรึกษาจากกรณีศึกษาสองคนเป็นจำนวนสองครั้งนั้น อาจทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าปัญหาของนักเรียนได้รับความสนใจ และมีผู้ที่ให้ความสำคัญกับนักเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองไปในทางบวก ประกอบกับเมื่อนักเรียนได้รับความสนใจ นักเรียนก็จะเกิดความรู้สึกที่ดี จึงส่งผลให้ภาวะทางด้านจิตใจ ทศนคติ และมุมมองเปลี่ยนไปในทางบวกด้วย ซึ่งการเข้ารับการสัมภาษณ์จะช่วยให้เด็กเข้าใจปัญหา มีวิธีจัดการกับปัญหา มีความรู้ในเรื่องปัญหาของนักเรียนกระจ่างชัดขึ้น โดยได้รับมาจากการถ่ายทอดประสบการณ์ของกรณีศึกษาทั้งคู่แนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนว

นอกจากนี้ผลของการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนวในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผลที่เกิดขึ้นกับพฤติกรรมของนักเรียน กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรมและสภาพจิตใจ ทศนคติ และมุมมองของนักเรียนที่มีต่อเรื่องที่เป็นปัญหาของนักเรียน ซึ่งผลที่ผู้วิจัยศึกษานี้เป็นผลที่เกิดจากการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ แต่อาจจะทำการแยกไม่ได้ว่า เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวหรือไม่ใช่ครูแนะแนว ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาผลนี้เป็นการศึกษาต่อเนื่องกัน กล่าวคือ ผลของพฤติกรรมและจิตใจของนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนในครั้งนี้ เป็นพฤติกรรมและจิตใจที่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการสัมภาษณ์เพื่อการให้การปรึกษาของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวก่อน จากนั้นนักเรียนจึงจะได้รับการสัมภาษณ์เพื่อการให้การปรึกษาจากกรณีศึกษาที่ไม่ใช่ครูแนะแนวอีกครั้งในภายหลัง ดังนั้นการระบุว่าผลที่ศึกษาเมื่อนักเรียนได้รับการสัมภาษณ์เพื่อการปรึกษาแล้วนั้น ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเป็นผลมาจากกรณีศึกษากลุ่มใด

และผลที่เกิดขึ้นจากการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ ก็เป็นผลที่เกิดขึ้นในช่วงที่นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลังการได้รับการให้การปรึกษาอยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่สามารถระบุได้ว่าผลที่เกิดจากการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษากลุ่มใดมีผลต่อนักเรียนมากกว่ากัน หรือเกิดจากผลของการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษากลุ่มใด

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาเทคนิคและผลการสัมภาษณ์ของกรณีศึกษา ตลอดจนการนำเทคนิคการสัมภาษณ์ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนในครั้งนี้นั้น เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่ได้ศึกษาผลการวิจัยครั้งนี้ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้นำข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

จากการสรุปและอภิปรายผลการวิจัย มีประเด็นที่อาจารย์ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนต้องการที่จะนำเทคนิคการสัมภาษณ์ไปพิจารณาเพื่อปรับประยุกต์ใช้ได้ ดังนี้

1. การนำเทคนิคการสัมภาษณ์ไปใช้ ผู้สนใจจะต้องศึกษาวิธีการ หรือตัวอย่างการใช้เทคนิคต่างๆ ในขั้นตอนการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ละเอียด พร้อมทั้งประยุกต์ให้มีความสอดคล้องกับลักษณะของปัญหาของนักเรียน

2. การนำเทคนิคการสัมภาษณ์ไปใช้ในครั้งนี้ ผู้สนใจจะต้องศึกษาลักษณะของปัญหาของเด็กอย่างละเอียด กล่าวคือ การคำนึงถึงปัญหาของนักเรียนว่ามีความละเอียดอ่อนต่อสภาพจิตใจ ทศนคติ และมุมมองของนักเรียนอย่างไร ดังนั้นจึงต้องสัมภาษณ์นักเรียนอย่างรอบคอบ และระมัดระวัง

3. การใช้เทคนิคสัมภาษณ์นักเรียนในครั้งนี้ เป็นการสัมภาษณ์นักเรียนเพื่อการให้การปรึกษาแก่นักเรียน มิใช่การสัมภาษณ์เพื่อค้นหาเพียงแค่อะไรจริงบางอย่างในตัวนักเรียนเท่านั้น ดังนั้นการสัมภาษณ์นักเรียนในครั้งนี้จึงเป็นการสัมภาษณ์ โดยผู้สนใจต้องตระหนักเสมอว่าเป็นการสัมภาษณ์เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน

4. เมื่อทำการสัมภาษณ์นักเรียนแล้ว จะต้องติดตามผลการสัมภาษณ์นักเรียน กล่าวคือ จะต้องติดตามผลของพฤติกรรมของนักเรียนด้วย รวมทั้งการติดตามเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ ทศนคติ และมุมมองของนักเรียนด้วย

5. ถ้าครูหรือผู้สนใจจะทำการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา สามารถนำวิธีการและเทคนิคไปใช้ได้ โดยศึกษาจากรายละเอียดในบทที่ 6 หน้า 217

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสัมภาษณ์ โดยยึดหลักของนักวิชาการอื่นที่ไม่ได้อยู่ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้
2. น่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสัมภาษณ์ โดยนำเอาเทคนิคการสัมภาษณ์ทั้งของนักวิชาการในประเทศและต่างประเทศเข้าด้วยกัน ในรูปแบบของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบความเป็นไปได้ในการนำเทคนิคการสัมภาษณ์ดังกล่าวมาใช้
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเทคนิคการสัมภาษณ์ของนักวิชาการ และวิเคราะห์หาข้อสรุปเกี่ยวกับเทคนิคการสัมภาษณ์

คุรุฑยวฑยฑรพยกร
คูลงกรณมทวฑยาลัย